

„Nadica, otrok moj!“ je zašepetala mama, „kak čudež se je vendar zgodil, res čutilim, da sem zdrava!“

„Cvetice in palček so mi dali čudežno zdravilo,“ je žareča od sreče odgovorila Nadica in hitela pripovedovati o začaranem vrtu.

„Vidiš, Nadica,“ je naposled vsa ganjena dejala mama, „ker si se ti usmilila ubogih cvetic, so se tudi one tebe usmilile. Ohrani to svoje dobro srce in srečna boš vse življenje. A odslej bova skupaj skrbeli za tvoje cvetice, najela bom hišico z vrtom in preselili se bova tja.“

„O, mamica, kako bo to lepo,“ je navdušena vzkliknila Nadica in bila vsa srečna.

Mirko Kunčič

Krompir in krompirjevci

Gospodinje, ki v svoji shrambi ne bi imela krompirja, si dandanes kar ne moremo misliti. Saj je krompir poleg kruha ena izmed tistih redkih jedi, ki se je zlepa ne prenaajemo. Radi ga imajo otroci in odrasli.

Pred nekaj sto leti krompirja v Evropi še niso poznali. Šele leta 1565. so ga angleški in španski mornarji iz Čile in Peruja, kjer je bila prvotna domovina krompirja, prinesli v Italijo. Dva moža — Walther Raleigh in Francis Drake — sta se zastoj trudila, da bi ta okusni poljski sadež razširila in udomachila po deželi.

Posebno v Nemčiji se kmetje kar niso mogli sprijazniti z novim poljskim pridelkom. Po sedenletni vojni, ko je v Nemčiji začelo primanjkovati žita in kmetje še zmerom niso hoteli saditi krompirja, je kralj Friderik Wilhelm I. izdal stroge odredbe. Vsak kmet je dobil ukaz, da mora del svojega polja posaditi s krompirjem.

Iz tistih časov je znana tale smešna, a resnična zgodbica. —

Nekega dne je zgoraj imenovani kralj Friderik potoval skozi neko nemško vas. Pred trumo kmetov je obstal in jih prijazno vprašal:

»No, prijatelji, kako je s krompirjem? Ali ste ga vsadili?«

Kmetje so ponižno pokimali, a njihovi obrazi so bili kaj čmerni in mračni.

»Tako je prav!« jih je pohvalil kralj. »Kajne, imenitno vam tekne?«

Eden izmed kmetov se je ojunachil in zagodrnjal:

»Gospod kralj, ta zelenjava ima tako grenek in pust okus, da se nam je kar želodec obračal, ko smo jo hoteli jesti.«

»Kaj? Namesto zorečih sadežev pod zemljo, ste jedli zgornji del krompirja — zelenjavo?« se je začudil kralj in prasnil v smeh. Smejal se je tako prisrčno in veselo, da so mu kar solze stopile v oči.

Kmetje so ga nekaj časa debelo gledali, ko so pa spoznali svojo zmoto, se tudi sami niso mogli vzdržati smeha.

Drugo leto je kralj spet potoval skozi ono vas. A tókrat je povsod videl same zadovoljne in hvaležne obraze. Kmetje so krompirju peli takšno hvalo in čast, da jih je bilo veselje poslušati.

Kmalu nato si je krompir v zmagoslavnem pohodu osvojil vso Evropo. Postal je kmetu najljubša jedacha, kar je še dandanes. Tudi piscu teh vrstic je krompir v mladih letih imenitno teknil in se ga zato ni po krivici prijel pritikljaj: krompirjavec. S krompirjavecem so ga zmerjali vsi — stari in mladi — pa mislite, da ga je bilo kaj sram? Prav nič! V teh razburkanih časih je krompir tudi pri razvajeni gospodi tako obrájtjan, da bi si marsikdo štel v čast, če bi ga znanec na cesti pozdravil: »Dober dan vam voščim, gospod krompirjavec!«